

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИТЕ ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦИЯ назовава сѣка сабота. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 3 бѣли мединѣта; вънъ отъ имперіята, 4 бѣли мединѣта. Спомо- ществованіята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са отнасятъ до редакцията надписуватъ се до Никола Реновича. Външните настоя- тели отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществованіята стана направо у Ц—градъ Галата при Никола Реновича, редактора на вѣстникътъ.

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА РЕНОВИЧЪ.

Панславистите отъ Сѣверъ и панслависти отъ Югъ фаната пакъ да лудуватъ; тѣ са мѣчатъ със сѣкакви термини да увѣ- рятъ Европа чи московската имперія е вѣ- ла въ пѣтятъ на подмладяваніето и на про- свѣщеніето си. Тѣя увѣрении си са виждатъ твърдѣ павѣдени, твърдѣ уголѣмени и твърдѣ несобразни със ходѣтъ на есте- ственните работи. Защото нѣе сѣи нико- ги видѣли единъ старъ човѣкъ да са под- лади, единъ слѣпъ чорбаджи да са прос- ѣти, единъ свирѣпъ деспотъ да напусни деспотическите си системи.

При сяко това сръбските и руските вѣ- стници които пристигнаха със предпослѣ- яната поща сѣ пѣли със подрѣбности от- осително за това подмладяваніе и просвѣ- щение на московската имперія: членови, ста- тии, дописки, конституционални слободи, сич- то е на денна заповѣдь. Ще кажѣ пѣкой чи тѣ панславистки газетѣри сѣ са уловили на- едно ала-браце за да туратъ една нова наръдба въ свѣтътъ.

Ониѣ отъ сръбските и руските вѣстни- ки които са отличаватъ най-много по теш- остѣта на языкътъ си сѣ Газетѣта отъ Москва, Свѣтовидъ и Видовъ-Данъ. Ол послѣдните са изражава със слѣдую- щиятъ тертипъ:

„Отъ въскануваніето пасамъ на Алексан- дра II върху тронѣтъ на своити предшест- венници, Русія вѣлзе реке въ пѣтятъ на просвѣщеніето и на прѣобразованіята. Най- ажнага мѣрка която тя трѣбуваши да земе трано, бѣше наръдбата на сѣдилищата, апазата на правдата. Тая мѣрка са тури въ дѣйствиѣ и със тѣя Русія отвара едни ши- роки врата за бѣдността си.

„Безъ съмнѣніе това срдѣство бѣше отъ най-сигорити за Русія да вѣлзе въ по- прището на великити си предзаченіи. Пред- значеніята на московското царство сѣ наис- лава голѣми; божиата промисль му е дало още и единъ голѣмъ задатѣкъ да испълни: тоя задатѣкъ е да бѣди посрѣдникъ помеж- ду Европа и Азія, сирѣчь да носи европей- ското образование помежду азиатскити вар- варства. Въ тоя задатѣкъ можи да са предви- ди мисіята на исполниското царство, на ис- полнискити народъ.

„Едната цѣль която Русія е гонила въ Кавказія, въ Турція и въ Сибиръ. е била съкоги да просвѣти народити, да запа- за християнската вѣра.

„Тая мисія нѣи я виждами отлично въ множеството. Русія има четирисетъ и пѣтъ милиона души, които говоратъ единъ само и сѣщъ языкъ, които исповѣдуватъ една само

и сѣща вѣра, едни само и сѣщѣ закони. Прочее провидѣніето не е струпаю токо тѣи единъ толкъсъ многочисленъ народъ безъ велика цѣль, безъ велика мисія.

„Днесъ, черкови, училища са основаха на сѣкадѣ. Личната слобода на селенинѣтъ са даде; желѣзни пѣтица за фаната да са праватъ; голѣми търговски флоти са учрѣ- диха. Сичкити тѣя нѣща са знакътъ на ус- пѣхътъ на Русія въ просвѣщеніето; тѣя нѣ- ща ще възвишатъ силата на тоя великъ на- родъ и ще му допустатъ да изврши единъ день благополучно своята мисія.

Такаван сѣ на како бѣлуваніята и лудинити на сичкити почти сръбски и руски вѣстници. Безъ съмнѣніе нѣи пѣтицихми ма- ло фоматъ имъ и отѣбранихми много подрѣ- бности със които тѣ сѣ бѣха покрили как- то със една мѣгла. Нѣ джото имъ е так- востъ каккото го дадохми.

Тѣи прочее отъ сега Русія е вѣлзла реке въ пѣтятъ на просвѣщеніето и на прѣ- образованіята и слѣдователно въ пѣтятъ на великата си мисія.

Нѣ това го казуватъ панславистички вѣстници или по-добрь ако искате вѣст- ници на заблудѣніето, на лѣжката, на мечтаніето. Предъ нашити очи и предъ очи- ти на ониѣ които слѣдуватъ със внимание свѣтовити прѣобраценія, днешната Русія нѣма никаква разлика, въ това дѣто са от- носѣ до нравственното ѣ положеніе, отъ Русіята на царь-николаево време.

Цѣльта на Русія не е никогѣ била да просвѣтѣва народити въ Сибиръ, въ Кавказія, и да зацѣпѣва православната вѣра въ Тур- ція. Това е една лебела лѣжка. Нѣйната цѣль е била съкоги цѣльта на кесарити: да завладава и да заробува народити подъ маската на слободата.

Русія не желѣи просвѣщеніето и слѣдо- вателно не е още вѣкусила отъ това просвѣ- щение. Отъ тука казува чи тѣ неможи да са земе за посрѣдника помежду Европа и А- зія, защото тѣя носѣ и до днесъ азиатската си вѣзрицѣна въ европейскити си страни.

Русія е неурителъ на свѣтлици. За това тѣ не са труди хичъ за просвѣщеніето на народити си. Въ московската имперія у- чилищата сѣ рѣдко дозволени. Тая система стои и до сега. Личната слобода на села- чинѣтъ неощѣствуватъ; селачинѣтъ не е е- динъ гражданинъ както въ Турція, нѣ еди- нъ робъ, единъ илотъ; истина Александъръ II направи нѣщо, нѣ той го направи въ пол- за на благородството а нѣ на занаятѣйскити класови.

Колкото за великата мисія на Русія нѣи и други пѣтъ сѣи казали чи тѣя мисія не- можи въ никакѣ врѣме да са тури въ дѣйствиѣ.

Врѣмената сѣ наѣмени. Сѣки народъ тѣрси народити си права. Тѣмнѣтъ хор- вондѣ подъ който Росія намери толкъсъ на- родности, са разсѣни реке. Сѣки позна веке защо са е родилъ наа какити трѣбува даживѣи.

Прочее Русія ще слѣдува и ще свѣрши великата си мисія както кесарити свѣршиха своита си, сирѣчь да са заруби по-лека- лека въ поикити на врѣмената.

Въ послѣднитѣ си пѣтицихми, като хортувахми за погрѣбеніето на Ц. Н. Алексан- дра, нѣи загатвахми нѣщо въ сѣщѣто врѣме

и за дѣвѣ слова които единъ нашъ съотечес- твенникъ дръзна да прикажи. Нѣи рѣкохми чи тѣи дѣвѣ слова заключаваша много софизми и много глупости и не бѣха хичъ съобраз- ни със деликатността на положеніето.

Нѣи турими по-доло текстѣтъ на тѣи дѣвѣ слова. Нашето пол-женіе и нашата висока мисія ни задѣлжаватъ да кажимъ днесъ повече.

Първо тѣи слова бѣха-ли писани и при- казани таквитъ каквито ги обнародунали? нѣ. Защото нѣи виждами въ тѣхъ много работи навадени; языкътъ когото нашіятъ бѣдеиъ ораторъ държа къмъ грѣцката патриаршія не го виждами днесъ въ словата му.

Защо това? Защото нашіятъ съотечес- твенникъ, като прочелъ свѣтѣити ни искалъ да ги подражанъ и да избѣгна тѣи едно компрометируваніе.

Това ще кажѣ чи нашіятъ еднородникъ не е можѣлъ да примѣри добрь языкътъ на словата си и положеніето на обстоятелствата. Прочее ониѣ които незнайтъ да примѣриватъ языкътъ на словата си и положеніето на об- стоятелствата, тѣ не сѣи оратори нѣ слушници.

Прочее защо са казува едно слово? ед- но слово са казува за да са даде на наро- дѣтъ който присѣтѣствува едно поучение, е- дна нѣижда на епохата. Това слово са напе- чатува и остава за поводъ на потонс- твото.

Какво направи нашіятъ съотечествен- никъ? той прикажа дѣвѣ слова които пред- става днесъ на публика тѣа подъ единъ други образъ; дѣвѣ слова безсмислени и ни- щожни; слова пѣлихми голѣми фразѣ, нѣ без- мѣстни; слова пѣлихми със дѣми нѣ безъ пѣди.

Безъ съмнѣніе със тѣя слова нашіятъ еднородникъ е искалъ да са покажи въ тоя тържественъ случай на височината на Хо- мера и на Абисидія; нѣ нѣи го увѣрваме чи е далечъ отъ тѣхъ колкото земета отъ небото.

Абисидія за да привлече вниманіето на Атиненцити и за да остави единъ споменъ на нѣето си на потомството той бѣше зель- едно малко кученце което научи толкъсъ на дѣанолѣя щото сичкити хора отъ врѣмето му са чудиха със това кученце. По пазарити и по чаршиити хората не хортуваха освѣнъ за кученцето на Абисидія.

Абисидія глѣдаши тѣя работи. И за да направи хората да хортуватъ по живо за нѣго той зе-та му ударѣа упашката. Тогава сичкити хора приказуваха чи упашката на Абисидіево куче е удѣрѣана.

Тѣи сѣщо са е мѣчилъ да направи, ви- ди-са, и нашіятъ съотечественникъ. Нѣ на мѣсто да привлече върху си вниманіето на цареграшкити Бѣгарѣ, както Абисидія при- вѣще вниманіето на Ати-енцити, той зѣ за награда едни законно отвращение.

Абисидіенити работи са хортуватъ отъ вѣкови насамъ. Колко са хортува за сло- вата на нашіятъ съотечественникъ? Единъ само день. Каква разлика!

Днесъ, подобно на Абисидія той удѣр- залъ упашкити на словата си за да напри- ви да са хортува пакъ за тѣхъ. Нѣ тои исполучи какво злощастіе.

Ето словата за които хортувахми. Ка- то ги причетатъ нашіти съотечественници ще разумѣятъ безъ съмнѣніе чи тѣ не сѣи наис- тина слова, спорѣдъ както ги нариза съи- щителѣтѣ нѣи, нѣ глупости.

Ето заставами на Гробът на единото от поборниците на нашите черковни правдини; той е още предъ очите ни, макаръ мъртавъ и безгласенъ, но гледаме го; и тъжимъ, но утѣпавамъ са отъ неговото между насъ присѣствие, още малко обаче и прѣстѣта ще го затули отъ очите и нѣй няма вече да го виждаме. Въ такъвъ една жалостна минута, какъ можемъ да са стърпимъ нѣй да не заплачимъ за туй лишение което нѣ сполѣтва въ това нужно време? Да! Нека заплачемъ, нека поплачемъ за да оплачемъ черната наша честь, която нѣ прѣсладува. Плачете да плачимъ, защото струва да са плаче; защото има за какво да са плаче! Нѣй цѣлъ народъ усиротѣвани днесъ отъ единъ пастиръ, който дѣломъ изпълни Христовити думи да положи душата си за стадото си, за народътъ си. Нѣй погубва единъ наставникъ съсъ кахълъ отъ години не бѣхми са сподобявали, и въ какъвто може би съ години още на да ли не са сподобимъ. Да плачимъ прочее. Да плачи Симоновъ, градътъ на неговото мѣсторождение, който е видѣлъ найнапредъ неговото на свѣтътъ идване. Като чье за неговото отъ насъ отиване да плаче сега Рилската обителъ, която бѣ отведѣла такъвъ пѣтеецъ, като чье сега че го няма вече! Да плачатъ Кюстендилската и Велеската Епархїи, като чувтъ чѣ бившиятъ тѣхенъ пастиръ са пресели въ вѣчностъ. Нека плачи сѣкиятъ Български народъ, като чье че поборникътъ на черковиятѣ неговѣ правдини свършва своето поприще. Да плачемъ синца и сълзи да проливяме.

Но не, да прѣстанатъ сълзити! Съ смъртъ на въздѣленіятъ нашъ Пастироначалникъ, Божїятъ промисълъ са вижда че не нѣще да нѣ расплачи, но да нѣхъ вразуми и нѣхъ утвърди още повече въ намереніето ни. Той ни показва най ослѣвателно плодътъ който има да пожнемъ отъ този подвигъ за да нѣхъ насържи още повече въ домогваніето ни за да сѣжми нашата нѣколко отпаднала ревностъ въ това предпрїятіе. Смъртъта на негово Прѣосвещенство дойде да да ни покажи най очевидно това, което чанами отъ възстановеніето на черковните наши правдини. (Лемажцїятъ предъ очите ни е прѣвъ, отъ православните владѣци на сегашната епоха, който умира вънъ отъ мандрата на Гръцката Цареградска Патріархїа и ето, отъ този прѣвъ случай са полага основаніето на едно духовно училище въ Българско Епархїа; единъ български мѣнастиръ получа едно богато наслѣдіе; централното училище въ Цариградъ добива Една Значителна Помощъ; Черковити на мѣсторождението му се обогатяватъ съ сѣлопоцѣпни подарци. Какъ нѣма да е придобила друга нѣколко Българска Епархїа отъ толкова други владѣци епарїоти, които са умирали по Епархїити и вънъ отъ тѣхъ, като са пленили толкова години българскїятъ народъ? Този примѣръ е доволенъ да нѣхъ утвърди въ нашїятъ подвигъ за придобаваніето на черковните ни правдини, и да нѣхъ убѣди, че трудътъ ни не ще да е за вѣтърѣтъ, като ни показва най наистинно, чѣ ако нѣхъ сме имали нѣй своя народна черкова и народни пастири не сме щели да бѣдемъ на такова нѣско сѣстояние отъ кѣмъ образованіето, на качвото сме днесъ; нито духовнїятъ нашъ животъ щеше да е въ такъвъ прѣнебреженіе, щото да сме въ посмѣяніе между другити христїански народи за хлаболивната на религиознитѣ чувства у насъ.

Тъзи смъртъ, който ни дава толкова силно да осѣтимъ нашитѣ минали загуби и блудни придобиванїа, не е за оплакуване. Не да плачамъ прочее но да виждаме въ правдинитѣ и спасителнитѣ урокъ, който ни

дава и съ умираието си още народнїятъ нашъ свѣтителъ.

Истина, смъртъ е всѣкога за плачъ и за жалостъ, защото е едно не замѣлимо за свѣтътъ лишеніе, а понеже лишеніето на такви редни не добродѣтели и по родолюбивото си хора е за плачаніе и за желаніе. Стига нѣкой да е Българинъ и да чувствува, за да осѣти колко е тягостно лишеніето ни отъ Н. П. въ това нужно за насъ време. Той вече съ насъ не е, може да каже сѣкой и сълзи да го облявъ; но азъ ви казвамъ че той е пакъ съ насъ и вѣчно съ насъ ще да бѣде. Той вѣто прѣдставителъ народенъ прѣдстава прѣдъ прѣстола на славата съ опѣзи дванадесетъ и четирѣ блѣобради старци, които е видѣлъ възлюбленїятъ ученикъ Христовъ да умоляватъ Агнето. Като бѣше тука, между насъ временно, ходатай за възстановеніето на народната ни черква, така ще бѣде тамо, между ликътъ на свѣтити вѣчно, ходатай за утвърженіето ѣ.

Но наскърбява ни това чѣ нѣй го невиждаме. Ето имамѣ прѣдъ очѣ гробътъ който покрива прахътъ му, и този гробъ ще бѣде символътъ на нашата духовна свобода. Той е отъ днесъ стѣлпътъ на когото ще са основаватъ нашитѣ за черковна свобода желанїа и надѣжди. На него отгорѣ трѣба синца нѣй днесъ, да са обречемъ чѣ ще съхранимъ духовното завѣщаніе на този свѣдѣнъ поборникъ на черковнитѣ наши правдини, чѣ ще останемъ сирѣчь за вѣсѣгда, прѣдани, като него, кѣмъ вѣрата на отцити ни и неуклонни, като него, въ домогваніето кѣмъ черковнитѣ ни правдини. Това негово завѣщаніе е запечатано съ страданията и смъртъ му за черквата и за насъ; Е, можемъ ли нѣй да бѣдемъ такавъ нечувственъ и непризнателенъ народъ, щото да го не одържимъ и не съхранимъ? Никого! никого!

Ще та послушамѣ и ще изпълнимъ завѣщаніето ти, пастирю добрый, ти който положи душата си за насъ овцѣти си; нема да отстъпимъ отъ него и нема да посраимъ твоето пожертвование. Но дано, дано, дано думамъ, този твой примѣръ и тѣзи наша привърженостъ да раздразнятъ огрубѣлитѣ сѣрца и на другити еднородни наши пастири за да подражатъ твоята ревностъ о Господѣ, въ която ты кѣмъ сички съ Павла говориши "Азъ уже жренъ бываю и время моего отшествїа наста. Повдигомъ добрымъ подвизахся, теченїе скончахъ, вѣру съблюдохъ. Прочее съблюдается мнѣ вѣнецъ правды, егоже въздасть ми Господъ въ день нѣхъ праведный Судїа, не токмо же мнѣ но и всѣмъ възлюбленимъ явленїа Его."

Сбогомъ вече въздѣлвїи нашъ наставникъ, лека ти прѣстъ тука на земята и достойни мѣзда тамо на небето, дѣто като прѣдстоишъ прѣдъ прѣстолътъ на славата не прѣставай да са молишъ Христу Богу: Царьтъ ни да поживи. Черквата наша да утвърди и на насъ твоитѣ людѣ да даде миръ и голѣма милостъ.

Елате, Елате, Елате още единъ пѣтъ да видѣте бездыханнїятъ трупъ на въздѣленїятъ нашъ пастиръ; защото нѣма вече да го видимъ. Горѣна си, остави нѣхъ и при пастиреначалника Христа отива! Ахїлїама вече да го видимъ! Какво ще станемъ нѣй сега, като изгубваме то го на когото лежахъ половината отъ нашитѣ надѣжди? Какво да правимъ? Да плачамъ ли? да тъжимъ ли? да умираме и да са отчаяваме ли? Не; станемъ добри. Нѣхъ изгубваме тогѣтъ който нѣхъ подража-

ваше съсъ присѣтїето си, нѣхъ въ отсѣтїето му нѣй ще имамѣ нѣговѣтъ примѣръ, който може и трѣбува да нѣхъ подѣрки и укрѣпѣва още повече Достойнството на единъ народъ си познава въ нѣговитѣ нужди и за насърчаваніето му служѣтъ примѣритѣ на нѣговитѣ доблестени прѣдшественници. А голѣмъ примѣръ имамѣ нѣй, братѣ Българи, въ животътъ и въ смъртъта на прѣдлежащїятъ предъ насъ мъртвецъ. Той живѣ и умрѣ за благосѣстїието на Черковната Христова; за благоденствїето на нѣзнато испълненіе. Той са труди, подвизава са и ето умрѣ. Умрѣ както умрѣха отъ века толкова други; умрѣ както ще умрѣмъ и синца нѣй които сме са родили на тоя свѣтъ. Нѣхъ нѣговѣтъ животъ тържествува надъ смъртъта му, защото е живѣлъ както да не погине памѣтъта му съсъ шумомъ, и умрѣ както смъртъта му да не осѣтїви раскѣпаніе. И подѣръ смъртъта си той остава живѣ и похваленъ тука на земята въ памѣтъта на народътъ, безсмъртенъ и блаженъ тамо на небето въ ликътъ на избраннїи; защото изпълни своитѣ длѣжности кѣмъ Бога и кѣмъ Черковната Божїа, кѣмъ челоувѣчеството и кѣмъ българскїятъ народъ. Който прочее желае да са сподоби на такъвъ блаженство на онзи свѣтъ и да са удостоенъ на такъвъ слава на този свѣтъ, нѣка земе за примѣръ нѣговѣтъ животъ. Ето вратата са отворени, тризницето е готово и подвизащитѣ учава.

Нашїятъ народъ, любезни съотечественници, не е само сега подѣлъ въ искушенїа подобни на сегашното, нашата народна черкова не е сега прѣвъ пѣтъ що страдае отъ не духовнитѣ замисли прѣводители на други христїански же черкови. Отъ частъ на нашето покрѣстваніе тя е била многожди обурена отъ посягѣтелството върху нѣянитѣ правдини, на единъ и на други, нѣхъ никого не е била лишена отъ достойни служители, отъ подвизащитѣ и поборници за съхраненіето. И не е една жертвата пожертвования на олтарьтъ за нѣйното самостоителство, пожертвували са се милозина и на тѣхъ сме длѣжни нѣй за опазваніето на православіето между нашїятъ народъ и за неотемлемостъта на черковнитѣ наши правдини.

Послѣднѣя жертва за това истото е и прѣдлежащїятъ предъ очите ни мъртвецъ, не е обаче жертва за нашето отчаяніе, нѣхъ жертва за утвърженіе наше; жертва за назидаието на тѣзи които са настанили или ще настанатъ това поприще, които са влѣзли или ще влѣзватъ въ тризницето да са подвизаватъ.

На този часъ и предъ тази днешна сцена азъ си наумявамъ сцената която преди 1000 год. са случила въ вечнїятъ градъ Римъ. Тогазъ единъ отъ първитѣ нашитѣ просвѣтитѣли и основатели на народната наша черкова равноапостолнїятъ онзи нашъ съотечественникъ и еднородецъ Кирилъ, слѣдъ като бѣ положилъ толкова трудъ за основаніето на тѣзи черкова за която два пѣтъ бѣ виканъ и прѣдстава на сѣдъ и настазаніе предъ сѣдовнїцето на сличити и грознитѣ тогази папи, и като бѣ притарпѣлъ за тѣзи черкова толно и толно, когато безъ да види още свършено дѣлѣто което бѣ прѣдпрїлъ позна че нѣговото отъ този свѣтъ отшествїе настана, привика брата си Методїа и отъ присмъртнїятъ си одѣръ така му говорише: "Брате! нѣй до сега бѣхми двама като единъ чинѣтѣ вождѣи, които орахи нивата Христова, и ето азъ изнуренъ вече падамъ на полѣнъ на брадата безъ да можъ да ти слѣдувамъ въ останалото поприще. Азъ отивамъ ти оставай. Нѣхъ не останай брате, недосмъртно дѣлѣто което заложихми. Знаемъ, брате по плоти и по духу че ти обичашъ тихїятъ и безмѣлвїятъ животъ. Знаемъ чѣ тишината на Олѣбїйската лѣстїица ти е желателна. Нѣхъ не даѣ, брате, въ я

ието на славата Божия, не дѣй са отказва отъ този подвигъ за утвърдението на народа ни въ вѣрата Христова, не са връщай отъ платятъ въ който наедно тръгнахъ. Азъ отъ днесъ нѣма да съмъ съсъ тебе, нѣ мога духъ нѣма да та остави. Мужай са и вѣрши са в Богъ ще увернее съсъ успѣхъ твоитъ трудъ."

Тѣзи думи на първиятъ отъ нашити пастирци са струва че чувамъ азъ днесъ да ги повтаря и подлежащиятъ нашъ пастиръ, къмъ тебе нѣгови брате по духъ. Тѣзи думи са достойни за тебе освотелитъ отъ сътрудничеството и сподвижничеството си Отче, тѣ са доста да та утѣшатъ и насърчатъ въ предприятото дѣло. Не сѣмъ кадаръ да ти кажи нѣщо повече отъ насъ си. Отъ насъ само само ще чуешъ че сичкиятъ български народъ на тебе остава да глѣда. Мужай са и да вѣрши са сердце твое. Се бо жатва многа дѣлателіе же мало. Великъ е подвигътъ нѣ и мздовъздаването велико.

Въ единъ отъ предпоследнитъ си бройни Армонія посвѣтлава единъ членъ въ когото съвѣтува Българити и Гръцити да направятъ взаимни отстъпки помежду си за рѣшеніето на черковниятъ ни въпросъ. Въ това рѣшеніе гръцкиятъ вѣстникъ намира самото средство което можн да тури въ наредба ходѣтъ на работити на тѣхната община.

Армонія показува възможнитъ отстъпки които могатъ да са направятъ отъ едната и другата страни и глѣда смѣшна идеята съсъ която гръцити да могатъ да унищожатъ българската народностъ както Българити искатъ да потъпятъ гръцката община.

Като хортува за съставяването на свѣтилтъ синодъ, съществена точка на разгледаніето, гръцкиятъ листъ казува чи е срамно за тѣхъ да намѣсуютъ Високата Порта въ подобни въпроси на които тя до сега е благородно отказувала да зема участие.

Ний одобряваме мнѣніето на Армонія колкото за това дѣто са относн до спогождението. Защото отъ това спогождението ще излезетъ три ползи: улѣкшеніето на финансовото и нравственното положение на гръцката патриаршія; съхраненіето на православната черква въ българския народъ; усуетяваніето на надѣждити на чуждити пропаганди помежду народѣтъ ни които искатъ да го раздѣлятъ въ интересѣтъ на европанжмѣтъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

ЕДРЕНЕ, 1 ФЕВРУАРИЯ. — Едно голѣмо злощастіе сѣлти жителити отъ сичкини махали които са намирахъ близо до рѣкити Тунджа и Марица. Едно ново наводнение стана презъ нощта на сѣботата сръщу недѣла, наводнението таквостъ което старци педесетъ години не сж запомнили да е ставало.

Въ близкостити на Тунджа, много кѣщи въ махали дѣто вода не бѣше никога дождавала са напълниха съсъ вода, други са грутиха. Евъ-сѣйбинти еднавъ свариха да са отгърватъ съсъ женити си и съсъ дѣчата си; тѣ биле до поясъ въ вода и немозаки нищо да извадатъ отъ кѣщити си.

Варки са туриха въ улицити напълнени съсъ вода за да отгърватъ хората които искаха помощъ и които вѣзвуха въ варкити отъ пенджарити на първити катови.

По голѣмата частъ отъ магазини които са намираха близо до Тунджа са напълниха съсъ вода и зааретата които са намираха въ тѣхъ стоятъ сега въ водата. Въ магазини които вмаха по единъ другъ катъ са избави по нѣщо

ЕДРЕНЕ 4 ФЕВРУАРИЯ. — Голѣми наводнения имахъ тѣ дни. Рѣката Тунджа са прели водата ни внезапно обмочи отъ сѣна-

де и сега сѣмъ на мансаре, става 5 дена. Въ сѣбота споредъ недѣла дойде на 3 Іаннуар. и въ църквата немозаки да влезимъ отъ вода, дори и до днесъ.

Най голѣмо зло направи на Ат-Пазаръ, Топъ Канія и Керишханата, много кѣщи испадаха; стока занесе, като салове съ орисъ солъ и други мазин пълни съ стока потопи, нѣ още не е изчислено загубата. Казватъ че, преди 22 години доходила, нѣ сега повече 4 прѣста; много милостини са раздаде по сиромаси които сж въ водата отъ Н. В. Арифъ наша, отъ консулгити и отъ богатити человети, и днесъ още разносватъ, като пари, хлябъ, солъ, сивци и други погрѣбни; всякой споредъ силата си раздава. Мислѣ да има около 20 кѣщиразвалени въ Керишханата, и около 100 и повече на Ат-Пазаръ, нѣ още добре не е извѣстн, чи кѣщи още падатъ.

Отъ мокротата въ които сж намерватъ кѣщити. Мойта кѣща въ които сѣда си напълни дворатъ и оданити, ако и да е много далекъ отъ рѣката, презъ три голѣми патища.

Много лошо изъ градѣтъ, на нигдѣ не сж отина съ второ повече щѣ ви пиша.

Миналиятъ понделникъ презъ нощта избухна единъ голѣмъ янгѣжъ въ Галата, улица Сентъ Беноа, сръщу гръцката черква Христоу. Въ тоя янгѣжъ много злощастія станаха. Споредъ прѣснатити слухови сто сто и педесетъ души станали жертва.

Огнѣтъ избухна най напѣрѣшъ въ една дървена кѣща сръщу черковата христосъ. Подиръ малко врѣме камената кѣща която са намираше близо до кѣщата въ която избухна огнѣтъ стана завчасъ на пепель и выкови са изадоха отъ широкото заведѣніе на Саубенедето.

Часѣтъ бѣше осемъ и половина. Сестрити на милосердіето оставиха тутакси заведѣніето си на огнѣтъ и отидоха въ заведѣніето на сиротнитити, което бѣше отъ четирѣ ката. Въ това заведѣніе са намираха черковата позната подъ име Нотрѣ дамъ де ла Гардъ, класовити и спалищата на 160 момичета!

Момичетата спяха; а пакъ огнѣтъ обгрѣщаше това голѣмо заведѣніе. Съобщеніята презъ голѣмата сѣмба и улицата бѣха веке прѣсечени. Кѣщити малки момиченца са събуди и изнесоха почти голи, безъ убивки, въ дворѣтъ на мѣнастиратъ, и отъ тамъ къмъ далечинити кѣщи; сичкити са отгърваха.

Когато излизваха послѣднити момиченца отъ три и петъ години, счепкане въ снѣгѣтъ си и на които малкити глави бѣха загубени, пламъцити влязуваха съсъ една таквастъ сила цотъ сестрити еднавъ слѣзоха, задавани отъ пушакѣтъ и третята частъ изгорѣли които носяха въ рацѣти си три болни момиченца.

Сѣмбата която избави младити сирачета са бѣше направила нарочно отъ предвидливити попеченія на свѣтата майка ле Сюръ благородната и достойната управителка която мѣнастиратъ плачи още. Безъ тая сѣмба никой отъ тѣя малки тварки не би могла да се избави.

Нѣ при сичко това трѣбуваше да станатъ много жертви.

Щомъ са испразни заведѣніето на сиротнитити една стена отъ четирѣ ката са грѣна на улицата съсъ единъ страшенъ гърмѣжъ. Въ тѣя тесна улица Нотрѣ дамъ де ла Гардъ хората са мисляха запозани са търкалише едно множество тулумбаджі, работници, сѣлдат, кѣшти хорица които тичаха на помощъ на прѣтелити си.

Сичкити тѣя хора са сѣмзаха. Сѣмзанието бѣше страшно и неозидано. То произвѣло, казува ни единъ свидѣтел, едно такуво шашардисуваніе мѣто сѣмъ работа прѣстана. Единъ страшенъ янгѣжъ са издалъ, и подиръ са издалъ

рило едно мѣлчаніе още по страшно, огнѣтъ слѣдуваше.

Въ огнѣтъ, въ пушакѣтъ, въ прахѣтъ на развалинити са извадиха нѣколко ранени Много издѣхнаха слѣдъ като са ископахъ отъ каминити. Тѣкзавъ бѣше случаетъ на добрітъ и почтеніитъ Али-ага който извика: извадетема отъ тука, прѣтели мои, и който издѣхна като туку извалякоха по главната частъ на тѣлото му.

Стенага са распрѣсна и обгърна една дѣлжина отъ шісетъ метра; нѣйната величина намаше повече, отъ тридѣсетъ метра, а пакъ улицата нѣмаше повече отъ четирѣ метра широчина.

Кѣщата на сръща сж слѣдователно сѣмзаха и трѣбуваша да са зематъ нови дѣрки за да са угаси огнѣтъ.

Въ сѣщото врѣме когато са запалюваши махалата Кермѣ-Алтѣ, огнѣтъ слѣдуваши въ Саубенедето. Мѣнастиратъ на сестрити, училището, готварницата и сичко друго изгорѣли; старата черква са бѣше веке зафанала отъ кубето; въ благодареніе на екипажити Ажасіо, тя са избави.

Колкото за черковата на сиротнитити, отъ нѣя немозаки да сж извадѣтъ нити сѣлтити чаша. До черковата на лазаристити са спря огнѣтъ. Задъ гръцката черква Христосъ огнѣтъ слѣдуваши съсъ голѣмъ успѣхъ; той сюрднса до дванадѣсетъ сахати.

По нѣго врѣме, прѣвъ нощта въ когото сичкити хора отъ градѣтъ ни спяха, кѣщити сирачити, половинната голи, отидоха пешаки да зематъ прѣбѣжище въ францушката болница на Таксингѣ и въ мирната болница ца Ферикъ-Кюю.

Сестрити на милосердіето са съвършенно испокжсани за тѣхъ. Въ общого смѣщеніе четирѣ голѣми момичета сж отстранили. Дѣти са напѣрили въ едно легло на една сѣмѣдна кѣща прибрани отъ добри хора; двѣ ги нѣмало още; нѣ до сега можн да са напѣрени.

Щомъ прѣстана огнѣтъ, зафанала да са търсатъ тѣлата на хората които сѣмзаа дуваратъ. Едно голѣмо число хора изгорѣли са занесоха на Войнодата дѣто стопахъ достъ врѣме прострени на голата земя на една тѣмна одал. Оніа които немозаха да са познаятъ отъ родителити си, повѣриха са на духовенството отъ вѣронсповѣданіето имъ и са занесоха въ гробницата.

Въ дворѣтъ на черковата зрѣлището бѣши още по сѣрбно. Въ тоя дворъ са бѣха занесли хора сѣмзани, обезобразени, почернели.

Помежду умирялити са напѣриха напѣстникѣтъ Шераеетъ-ефенди, елперъ на Н. П. Халилъ паша, Арабъ Али ага, офецѣръ на запіетата; четирима войскари отъ Топхането и едно запіе, Хайри-ефенди хирургъ на Топхането, жертви на ревността си и на прѣданността си. Помежду тулумбаджибашиити Ахмедъ-ага, главатаръ на тулумбити отъ кашлата на Пера; тулумбаджи-башията отъ Фанджѣлѣ, Али-бей, тулумбаджи-башията отъ Галата Сарай, 14 тулумбаджи и едно голѣмо число хора които са бѣха стекли за да помогнатъ на прѣятелити си или които бѣгяха отъ огнѣтъ натоварени съсъ драгоценити работи.

Малко е наистина да са опрѣдѣли числото на веществениити загуби които станаха прѣвъ тая сѣрбна нощъ, нѣ тѣ не сж нищо прѣдъ желѣніето въ което тоя катастрофѣ сѣрѣлъ толкостъ многочетни фамилии.

Ний искаме да познаятъ числото на умирялити. Нѣ листѣтъ който ни са съобщн расте отъ минута на минута.

Нѣка кажимъ като свѣршувани чи на тоя янгѣжъ много куражъ и прѣданностъ са направили.

Мехмед-бей, началник на полцията, Кюль-Агася Ахмед-ага, главатарат на запі-
етата Ибрахим-бей, юзбашіята Исмаил-ага
(тешко ранени), Мехмед-ага, милазинишъта,
бинбашіята Мехмед-ага; Омеръ Чаушъ щеха
безъ малко да са смажатъ; иъ тѣ сж отърва-
ха чудесно.

Много важни лица отъ градътъ ни които
додоха на мѣстото на янгижъ прѣтрѣпѣха го-
лѣми опасности. Екипажитъ отъ италианскіятъ
Стационеръ Отювъ и Ажасіо 'одохоа съсъ ту-
лумби както и оянцирѣти и маринарѣти отъ Ме-
сѣзари Емперіалъ.

Много високи чиновници отъ Високата
Порта Т. Т. П. П. Весимъ-паша, Халилъ-паша,
Хюсемъ-паша, помогнаха за да са угаси огъ-
нѣтъ. Н. П. Халилъ-паша, са изложи най-много;
той загуби сѣверинѣтъ си и единъ отъ
тулумбитъ си.

Сичкити тулумбаджибашіи са смачаха зае-
дно съсъ тулумбитъ си.

Ний ще свършимъ до тука описаніето си.
Бѣщото има много работи оставени. Ний ще са
повяримъ пачъ.

Петъ листа за спомоществованіи обикаля-
тъ сега въ градътъ ни. До тоя часъ трийсетъ
хиляди гроша сж събрали въ полза на изго-
рѣлѣти.

Приходѣти отъ балицата на милостинята
ще дождѣтъ и тѣ частѣта си.

Ний наймѣ чѣ въ Вейоглу милостинята е го-
лѣма и на височината на сичкити страданіи. Стра-
даніята отъ 20 Февруарі сж отъ най свършпѣти;
яцѣто тѣ сж придружени съсъ голѣми жалости
и немилостивни загуби. Въ вторникъ цѣлъ денъ
мѣчелѣната в паскѣрбѣната Гадата не вижда-
ши да минува друго яцѣо освѣтъ кюфори
(шосиал).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Паскѣятъ посланикъ въ Парижъ раз-
сѣдилъ за добръ да отправи на епископѣти
орлеански и поатіерски поздравителни пис-
ма за лѣикѣтъ ногото тѣа двама владѣици
държели въ вѣстницити относително за кон-
венціята отъ Септември и за окръжното
писмо на папата. На това отгорѣ Мониторъ
рѣтъ обнародва слѣдѣющата пѣта:

Министрѣтъ на външнитъ работи, слѣ-
дѣ нѣто велъ заповѣди отъ императорѣтъ,
порѣчалъ на посланикѣтъ на Н. В. при
сѣдѣтѣто сѣдалище да са оплати за двѣти
писма отправени отъ апостолѣскіятъ пон-
цъ до епископѣти орлеански и поатіерски,
писма които са обнародуваха въ вѣстници-
ти и които правятъ една прѣстъпка на пра-
вилата на международното право и на обще-
народното француско право.

Сега, казува една парижка кореспонден-
ція, трѣбува да чаками рѣшеніето. Въ ре-
лагиозната кръгица потвърждаватъ чисто
чи папското правителство нѣма да изобличи
прѣдставителѣтъ си; чи той не е дѣйствува-
лъ освѣтъ нѣто са е допиталъ отъ Ватиканѣ-
тъ. Ако е тѣй, француското правителство
нѣма нищо да сполучи.

Въ нѣкои политически кръгица явѣкъ
не са съгласисуватъ за да глѣчатъ това
дипломатическо положеніе; сичкити сж не-
задоволени отъ римскіятъ дворъ. Когато е
тѣй, казуватъ, нѣма освѣтъ едно нѣщо да
са прави; то е да са повикатъ отъ Римъ си-
чѣтитъ француски войски.

Парижката бурса бѣше лѣшава тѣа дни;
нѣтата на Мониторѣтъ относително за
Н. П. Шимъ са жива разсѣдѣ, Сичкити то-

ра казуваха чи ако паскѣятъ понцъ не са
повика отъ правителството си, нашити вой-
ски трѣбува да са оттеглѣтъ въ Франція.

Нѣкои си француски вѣстници обнаро-
дуватъ една телеграма въ която става ири-
каска за отстъпката която императоръ Макси-
миліанъ билъ направилъ въ полза на Фран-
ція, съсъ нѣкои си мексикански провинции отъ
Санора, Шахухаія, Сиола, Дюрамго. Тѣа из-
вѣстія са официално изобличиха тѣа дни отъ
француското правителство.

Английскіятъ парламентъ са отворилъ
на 7 Февруаріа. Царицата приказала едно
слово. За това слово ето какъ са изрѣжава-
тъ английскити вѣстници:

„Словото на царицата е единъ доку-
ментъ отъ най тъмнитъ които са ставали
прѣвъ тѣа послѣдни години. Въ нѣго нѣма
ниѣта една дума за алощастното положеніе
въ което са намира индустриятъ въ Лан-
гаширъ както и за прѣобразованіето.

„Въ исторіята тоя парламентъ ще бѣ-
ди познатъ съсъ името бездѣлѣтъ пар-
ламентъ. Отъ първото му събрание разли-
чѣни важни случаи станаха. Той видѣ ражда-
ніето и умножаваніето на италианското цар-
ство, той видѣ основаніето на мексиканска-
та имперія; той присѣдствова на раздробя-
ваніето на Данемаркіа и на Съединенити
Щати. При сичко това той не каза нищо.
Масата на народѣтъ скръби дѣто царицата
на отвори лично парламентѣтъ.

По голѣмата частъ отъ парижката вѣ-
стници л'Опинионъ Насіоналъ, ле Танъ, л'
Авениръ Насіоналъ и саміятъ журналъ де
Деба намиратъ нищожно словото за отвари-
ніето на английскіятъ парламентъ; тѣ сж
надѣваха ушъ за по добръ и мисляха да
намѣратъ въ царскіятъ документъ начертані-
ето на нѣколко важни въпроса които, въ
тѣа послѣдни врѣмена, сж занимавали си-
чкити духови.

Телеграфически депешѣ ни извѣстиха
трѣгваніето на италианскіятъ царъ за Фло-
ренція. Едно писмо отъ Туринъ дава на то-
ва отгорѣ слѣдѣющитъ подробности.

„Това неожидано трагсаніе е една ра-
бота твърдѣ важна. Не трѣбува да са стрѣ-
снѣвами: то е знакѣтъ на други дѣла въ по-
малко важни които не ще са забаватъ да ни
са откритѣ. Това косто е веке извѣстно, то
е чи принасеніето на столицата можѣ да
са глѣда като едно извършено дѣло. Прѣ-
сѣдствіето на прѣдсѣдателѣтъ на сѣдѣтътъ,
при царѣтъ и скоршното трѣгпуваніе на
министрѣтъ на общенародното просвѣще-
ніе доказува доста добръ чи отъ сега на
татѣкъ активити на италианското царство
ще носятъ датити си отъ Флоренція. Най
сетѣвъ научихъ са още чи дипломатическото
тѣло са извѣстило официално чи италианскі-
ятъ министъръ ще прѣйма отъ сега на татѣвъ
въ Флоренція.

Това стремително трѣгваніе не може да са
отдаде освѣтъ на демонстраціити направени
прѣвъ тѣа послѣдни дни и особо о на демонстра-
ціята направена най много за балѣтъ на дво-
рътъ. Нѣ тоа отъ косто царѣтъ са видѣ
да е най много задоволенъ е поведѣніето
на комисіоната въ Туринъ. Сичкитѣ и
другити сѣдѣтѣници бѣлѣшли чресъ отѣст-
ствіето си въ балѣтъ на дворѣтъ; сѣдѣтътъ
не изрѣжитъ никаква скръбъ за демонстра-

ціити; той са задоволилъ да изрѣжи на на-
родната гада попомъ тѣа която тѣа прѣпѣла,
безъ да земе участіе на демо-страціити, на-
каръ и да нѣмаше официалността на мо-
ниципалното тѣло съсъ една дума муниципал-
ніятъ сѣдѣтъ са показалъ въ открито не-
пріятелство съсъ царѣтъ и правителството
му. Най добротѣ срѣдство да са направѣ ка-
со това непріятелство бѣше очевидно да на-
прави както царѣтъ направѣ, да остави гра-
дѣтъ Туринъ безъ да кажи ниѣта една дума.
Това нѣщо са глѣда днесъ скръбно.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

По царска заповѣдъ: Хасанъ Тахсимъ-па-
ша, управителъ въ Трикала са вѣскачи на чи-
нѣтъ Б е н е р ъ б е и на румѣліа.

— Казува чѣ сребреното правителство на-
работило единъ проектъ за съставаніето на
една народна банка въ Сърбіа. Ний знаимъ на-
ва стоа сж Сърбитѣ и за това не можимъ да
повяримъ нищо до дѣто не видимъ съ оче-
тити си дѣлото извършено.

— Н. Ц. В. Султанѣтъ благоизволи да даде
знаковити четвърти класъ отъ орденѣтъ си
Меджидіе на (салихъ ефенди) бинѣ-башіа
на царската музика.

— Споредъ Леванъ Хералдъ Н. Ц. В.
Султанѣтъ далъ заповѣдъ да му са прѣведе
на турски животѣтъ на Цесаря съчинѣтъ отъ
императорѣтъ Наполеона.

— Миналата срѣда Н. С. Кирилъ іерусалим-
скіятъ патриръ трѣгна съсъ австрійскіятъ па-
поръ за Бѣлѣ Гробъ. Казува чѣ Н. С. оти-
шелъ въ Палестина по изнаніето на стадѣто му.

— Тесикъ-паша направиень управителъ въ
Брусъ прѣстигна тѣа недѣла въ града ни.

— Миналитѣ четвъртъкъ Т. Т. В. Фуадъ-
паша и А. А. паша са поинѣха въ саранѣтъ
на Долма-бахче дѣто нмаха честъ да наира-
ватъ нѣтарѣтъ наедно съсъ Н. Ц. В. Султа-
нѣтъ.

— Царското училище дало тѣа година дип-
лома на шестнайсетъ баби отъ които трийти са
мюсюлманѣти а тринайстѣти христіанѣти.

— Н. Ц. В. Султанѣтъ благоизволи да по-
дари знаковити отъ първи класъ на орденѣтъ
си Османіе на Н. П. Калмакия бей, напри-
шенъ министъръ на Високата Порта въ Вѣнна.

— По царска заповѣдъ: Садикъ ефенди, подѣ
консулъ въ Вѣнна са вѣскачи на чинѣтъ Са-
ніе Мутеманѣти.

— Споредъ новинити които додохоа отъ
Черно-море, много алощастія станаха тѣа дни
въ това море.

— Споредъ изнѣмата които прѣйхѣми отъ Е-
дрене голѣми алощастія станаха въ тоя градъ
по сѣдствіето на извѣрденіи наводненія.

— Споредъ подробностити които събрахѣми
днесъ относително за янгижѣтъ въ Галата
150 души станаха жертва.

— Казува чѣ балканската етерія са тѣ-
вмила да осмѣе единъ други вѣстникъ наместо
то Съ вѣстникѣтъ. Редакціята на тоя
вѣстникъ цѣла да са повѣри на едно несвѣс-
но мекерѣ.

Ний мислимъ чи Съ вѣстникѣтъ стѣ-
гаше за просвѣщеніето на онѣа които не сж
си отворили очѣе очити. Основаніето на единъ
новъ вѣстникъ е сѣдствателно безполезно.
Ний мислимъ чи Високата Порта ще стори
много добръ да откажи на категорически то-
ва исканіе.

ИЗВѢСТІЕ.

Тѣа недѣла ще излѣве отъ печатъ тор-
жественното погребованіе на родолюбиваго и
доброжелателнаго Авксентіа съсъ тоя на-
чинъ както бѣше: напредъ асакѣи 6 ду-
ши, подиръ онѣ дѣто носеше кръстѣтъ на
одѣрѣтъ, послѣ 3 момѣта които носеха ше-
стокрилитѣ сѣрафимѣ, подиръ 2 момѣта
които носеха табли въ които имаше разни
нѣща за раздаване за душата му, послѣ 2
певци, 4 поповѣ, 1 діакѣнъ и Н. П. Иларіонъ
макаріонѣскіятъ, подиръ 6 души които носеха
одѣрѣтъ на мѣртѣото тѣло и 14 младежи
които носеха ламбади и рацѣтити въ вѣтра-
ни съсъ черни корѣлиа, а послѣ множество
то на народа, надѣ главити на народа кѣща
срѣчь българскіи метохъ до Фенеръ надѣ
това небо отворено и Исусъ Христосъ поем-
ва душата му съ рацѣти отворени и упожес-
тво ангѣли. Величината на тоя портретъ е
по голѣма отъ величината на портретѣтъ на
владѣитѣи. Цѣната са отреди 12 грошѣ.

Подателъ — Съ вѣстникъ Игнатіи.

Отговорникъ Никола Геворги.